

Sygnatura akt IV U 70/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marta Ładzińska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 23 kwietnia 2019 r. w J.

sprawy z odwołania J. R.

od decyzji Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 27 stycznia 2019 r., numer (...). (...)

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi ds. Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

I. **zmienia orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 27 stycznia 2019 r., numer (...). (...) w ten sposób, że ustala, że wnioskodawczyni jest zdolna do wykonywania pracy lekkiej oraz że konieczne jest zaopatrzenie wnioskodawczyni w gorset lędźwiowo – krzyżowy;**

II. **w pozostałym zakresie odwołanie oddala;**

III. **kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa.**

Sygn. akt IV U 70/18

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni J. R. złożyła odwołanie od decyzji Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 27 stycznia 2018 r. nr (...). (...), na podstawie której została zaliczona do lekkiego stopnia niepełnosprawności do dnia 30.11.2020 r., ze wskazaniem symbolu przyczyn niepełnosprawności 05-R, 10-N.

W zaskarżonym orzeczeniu strona pozwana ustaliła, że wnioskodawczyni jest niepełnosprawna w stopniu lekkim z symbolem 05-R, 10-N, do dnia 30.11.2020 r. Orzeczono, że stopień niepełnosprawności datuje się od 1.11.2017 r. oraz że nie da się ustalić, od kiedy istnieje niepełnosprawność. W orzeczeniu zawarto wskazania do pracy lekkiej.

Wnioskodawczyni zaskarżyła orzeczenie w całości i żądała ustalenia, że jest niepełnosprawna w stopniu umiarkowanym. Zarzucała, że z dokumentacji medycznej nie wynika poprawa stanu jej zdrowia oraz że choroba uniemożliwia jej wykonywanie pracy zawodowej.

W odpowiedzi na odwołanie strona pozwana wniosła o jego oddalenie argumentując, że brak jest podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji, albowiem wnioskodawczyni została prawidłowo zaliczona do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. R. jest z wykształcenia nauczycielem, ma 63 lata, od 2017 r. pobiera emeryturę.

Choruje na zmiany zwyrodnieniowe i dyskopatyczne kręgosłupa, bez objawów korzeniowych rozciągowych ubytkowych, bez cech uszkodzenia rdzenia szyjnego.

Nie występują u wnioskodawczynie istotne odchylenia od stanu prawidłowego, dotyczące ruchomości oraz dolegliwości bólowych narządu ruchu. Zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa nie odbiegają w stopniu zaawansowania od zmian stwierdzanych u osób w wieku wnioskodawczynie.

(**dowód** : dokumentacja medyczna wnioskodawczynie zawarta w aktach (...), opinia biegłego neurologa z dnia 4.06.2018 r., k. 17-17v, opinia biegłego ortopedy z dnia 4.10.2018 r., k. 32-34, opinia uzupełniająca biegłego ortopedy z dnia 16.12.2018 r., k. 47, opinia uzupełniająca biegłego ortopedy z dnia 25.02.2019 r., k. 60)

Z przyczyn neurologicznych określonych symbolem 05-R, 10-N, wnioskodawczynie jest niepełnosprawna w stopniu lekkim do dnia 30.11.2020 r. Stopień niepełnosprawności datuje się od 1.11.2017 r., nie da się ustalić, od kiedy istnieje niepełnosprawność. Wnioskodawczynie jest zdolna do pracy lekkiej. Wnioskodawczynie nie wymaga stałej ani długotrwałej opieki i pomocy innej osoby.

Z przyczyn neurologicznych wnioskodawczynie nie spełnia przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

(**dowód** : opinia biegłego neurologa z dnia 4.06.2018 r., k. 17-17v)

Z przyczyn ortopedycznych J. R. kwalifikuje się do zaliczenia do lekkiego stopnia niepełnosprawności z symbolem 05-R do dnia 30.11.2020 r. Stopień niepełnosprawności datuje się od 1.11.2017 r., nie da się ustalić, od kiedy istnieje niepełnosprawność. Wnioskodawczynie jest zdolna do pracy z ograniczeniem cięższych prac fizycznych. Wnioskodawczynie wymaga okresowej opieki innych osób przy wykonywaniu cięższych prac fizycznych. Wnioskodawczynie wymaga zaopatrzenia w gorset lędźwiowo – krzyżowy.

Z przyczyn ortopedycznych nie spełnia ona przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

(**dowód** : opinia biegłego ortopedy z dnia 4.10.2018 r., k. 32-34, opinia uzupełniająca biegłego ortopedy z dnia 16.12.2018 r., k. 47, opinia uzupełniająca biegłego ortopedy z dnia 25.02.2019 r., k. 60)

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł się na dowodach z dokumentów zawartych w aktach (...), na opiniach biegłych: neurologa i ortopedy. Sąd dał im wiarę, nie budziły one wątpliwości Sądu. Wnioskodawczynie złożyła zastrzeżenia do opinii biegłego ortopedy, a biegły w opinii uzupełniającej szczegółowo odniósł się do zarzutów i jasno wyjaśnił motywy wniosków opinii.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu odwołanie zasługiwało jedynie częściowo na uwzględnienie, tj. w zakresie zdolności wnioskodawczynie do pracy oraz zaopatrzenia w pomoc ortopedyczną. W pozostałym zakresie odwołanie podlegało oddaleniu.

Wnioskodawczynie opierała swoje żądanie w przedmiocie zaliczenia do wyższego niż lekki stopnia niepełnosprawności na przepisach ustawy z dnia 27.08.1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych (Dz.U.11.127.721).

Zgodnie z przepisem art. 4 ust. 1-4 wskazanej Ustawy do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej

i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne. Niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

W ocenie wnioskodawczyni stan jej zdrowia kwalifikował ją do wyższego niż lekki stopnia niepełnosprawności.

Kryteria oceny niepełnosprawności określa rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15.07.2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz.U. Nr 139, poz. 1328). Z § 32 ust. 1 pkt. 5 i 10 wskazanego rozporządzenia wynika, że przy kwalifikowaniu do znacznego, umiarkowanego i lekkiego stopnia niepełnosprawności bierze się pod uwagę zakres naruszenia sprawności organizmu spowodowany przez upośledzenia narządu ruchu, w tym:

- a) wady wrodzone i rozwojowe narządu ruchu,
 - b) układowe choroby tkanki łącznej w zależności od okresu choroby i stopnia wydolności czynnościowej,
 - c) zapalenie stawów z towarzyszącym zapaleniem stawów kręgosłupa w zależności od stopnia wydolności czynnościowej,
 - d) choroby zwyrodnieniowe stawów w zależności od stopnia uszkodzenia stawu,
 - e) choroby kości i chrząstek z upośledzeniem wydolności czynnościowej,
 - f) nowotwory narządu ruchu,
 - g) zmiany pourazowe w zależności od stopnia uszkodzenia i możliwości kompensacyjnych;
- choroby neurologiczne, w tym:
- a) naczyniopochodny udar mózgu przemijający, odwracalny, dokonany, prowadzący do okresowych lub trwałych deficytów neurologicznych o różnym stopniu nasilenia,
 - b) guzy centralnego układu nerwowego w zależności od typu, stopnia złośliwości, lokalizacji i powstałych deficytów neurologicznych,
 - c) pourazowa cerebrastenia i encefalopatia,
 - d) choroby zapalne ośrodkowego i obwodowego układu nerwowego prowadzące do trwałych deficytów neurologicznych,
 - e) choroby układu pozapiramidowego w zależności od stwierdzanych objawów neurologicznych,
 - f) choroby rdzenia kręgowego,
 - g) uszkodzenia nerwów czaszkowych i obwodowych o różnej etiologii.

Ocena stanu zdrowia wnioskodawczynie wymagała wiadomości specjalnych, dlatego też Sąd zasięgnął opinii biegłych. Na podstawie wydanych w niniejszej sprawie opinii Sąd ustalił, że wnioskodawczynie może zostać zakwalifikowany do lekkiego stopnia niepełnosprawności, który ma charakter okresowy od dnia 1.11.2017 r. do dnia 30.11.2020 r. Stopień niepełnosprawności datuje się od 1.11.2017 r., nie da się ustalić, od kiedy istnieje niepełnosprawność. Wnioskodawczynie jest zdolna do pracy lekkiej. Wnioskodawczynie nie wymaga stałej ani długotrwałej opieki i pomocy innej osoby. Jest zdolna do pracy z ograniczeniem ciężkiej pracy fizycznej. Wnioskodawczynie wymaga okresowej opieki innych osób przy wykonywaniu cięższych prac fizycznych. Wnioskodawczynie wymaga zaopatrzenia w gorset lędźwiowo – krzyżowy.

Z przyczyn ortopedycznych wnioskodawczynie nie spełnia przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

Biegli neurolog i ortopeda ustalili, że z uwagi na schorzenie wnioskodawczynie może zostać zakwalifikowana do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

Jak wyżej wskazano, Sąd dał wiarę opiniom biegłych w całości.

Opinia biegłego podlega - jak inne dowody - ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny, to jest zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Nie podlega ona zatem weryfikacji w takich kryteriach jak dowód na stwierdzenie faktów. Jednocześnie, przy ocenie biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (tak: wyrok SN z 1987.10.13, II URN 228/87, (...)). Z istoty i celu dowodu z opinii biegłego wynika przy tym, że jeśli rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii biegłych jest konieczny. W takim wypadku Sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeżeli jest ona prawidłowa i jeżeli odmiennie ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym. W niniejszej sprawie Sąd nie dopatrył się przesłanek podważających prawidłowość wydanych opinii. Były one spójne i logiczne.

Wnioskodawczynie złożyła zastrzeżenia do opinii biegłego ortopedy, a biegły w opinii uzupełniającej szczegółowo odniósł się do zarzutów i jasno wyjaśnił motywy wniosków opinii.

Z tych względów Sąd w punkcie I wyroku na podstawie przepisu art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił w części zaskarżone orzeczenie w zakresie wskazań dotyczących zalecanej wnioskodawczynie pracy oraz zalecanego zaopatrzenia ortopedycznego, działając na podstawie przepisu art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Zgodnie z przepisem art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w przypadku uwzględnienia odwołania sąd zmienia w całości lub w części zaskarżoną decyzję organu rentowego lub zaskarżone orzeczenie wojewódzkiego zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności i orzeka co do istoty sprawy.

W związku z żądaniem wnioskodawczynie orzeczenia co najmniej umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, w pozostałym zakresie Sąd odwołanie oddalił, jak w punkcie II wyroku, uznając, że orzeczenie wyższego niż lekki stopnia niepełnosprawności jest nieuzasadnione.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych zawarte w punkcie III wyroku znajduje oparcie w przepisie art. 108 k.p.c. oraz art. 113 w zw. z art. 96 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 98 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594). W toku postępowania wnioskodawczynie była zwolniona od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych, a wydatki w toku postępowania ponosił Skarb Państwa. Z dyspozycji art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych wynika, iż nie istnieją podstawy do obciążenia kosztami strony, zwolnionej od kosztów postępowania, która proces przegrała.

Sąd w niniejszym postępowaniu wydał wyrok na posiedzeniu niejawnym, działając na podstawie przepisu art. 148 (1) k.p.c., zgodnie z którym Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu

od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. W niniejszym postępowaniu żadna ze stron nie wnosiła o przeprowadzenie rozprawy a sąd – po zapoznaniu się z materiałem dowodowym uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.